

Lászlóffy Aladár

Október

Talán az avar színe, füstje, hamva,
melyet a borz is érez, eltemetve,
melyért a jövő idényét a hangya
s a politikamentes én: a medve –

úgy érzek és beszívlak, de fájva.
Ahogy a régi vadászkürt a hangot.
Vörös vagy, de mint a vér, a mályva.
És közvetítéd most is a parancsot.

Ez itt a vér. A vér nyoma. A vérem.
Kiontatik mint tinta s hangerő.
Annak nyoma, amiből visszakerem,
hogy életembe nő.

2008

Ideiglenes

Jóistenem, a vízumomat kérem,
hogy fent tartózkodhassam még a télen,
hogy fenntartózkodhassam még a nyáron
no nem a gazdag mennyei világon,
csak itt a felszín szép hepehupáin,
a boldog ábelek közt én, a káin,
ki csak futólag, nem házikabátban
merülhet tűzbe, vízbe, boldogságba,
mert ideiglenes, szegény, rokon, gyermek
s add meg uram a mindennapi vermet,
miután lejár minden s visszamenni
szünidő végén felszólít a semmi.
Jó volt itt nálunk. Kár hogy csak tiétek
maradt az érdem s marad majd a vétek.

2004

Tizenkettedik óra a romoknál

Madár makog: a hajnalok kimentek
s bejöttek mind a fagyos éjszakák.

Nem kéne megint megtörni a csendet,
melyből valami bosszúért kiált.

Csak valahogy már véget vetni ennek,
hisz ez a rom már ezredik világ.

Nem születtem Kőműves Kelemennek
S utálok minden gyanús balladát.

Hát túrhető: a lelket és a testet
hogy bőgetik öröklött Ázsiák?

Tudom, már rég idegeidre mentek,
látszik is rajtad: nem bírod tovább.

Szabad türelmük veszítsék a szentek?
Összeomolsz, vagy számíthatni rád?

Felrobbantak a mahorkák s a kentek
s a tüdőm hörgő, vérző, vak virág;

elrettentő példát mégsem jelentek –
tovább tüdőre szívja a világ,

és attól tartok: míg rendet teremtek,
más addig is titkon rombol tovább.

Más-más irányból, de csak falnak mentek,
s minden irányba elhajlik a nád:

„szomorú, ha téged is összekentek”
s „az első követ az vesse rád...”

Többértelmű az „érte tűzbe mentek”.
Egy biztos: itt valaha templom állt.

Most már azért is amit lehet mentek,
a pánikban megszállt a Noéság.

S ugyan miért eszményíteni a rendet;
ó hányszor hozta hírbe hány galád!

Már márciusban beteget jelenthetsz
s október hatra sem találunk rád.

Üzenem élőknek s kísérteteknek,
hogy minden tervünk ép és egybevág,

s az ellentétek nemcsak szembemennek,
de egész sorsuk taszítják tovább.

Sokan voltak a hóhérok s a szentek
(és mind rokon, de vajon melyik ág),

kik folyton gázba, vízbe, tűzbe mentek...
Ott mész velük, vagy itt találom rád?

2002

Hagy-e némi rendet rendhagyó összeállításunk: mintegy Cédus-házunk tájáról...
Láttatni talán-talán enged. Lehet-e rendjén, hogy néhányszor is szerepeljenek több-
ben az oldalakon; hogy szerkesztőink alkotómunkájára nagyobb fény essék; hogy
kivételesen ideköltözzön onlinerovat; hogy könyvekből vegyünk át lapjainkra
részleteket; hogy magunk-kötetekről szóljanak kritikai futamok; hogy – mi több –
szerkesztőnk nevét viselje egy belső egység...

Egyszer: engedtessek.